

Dimarts XXXI durant l'any

Text de l'Evangeli (Lc 14,15-24): En aquell temps, un dels qui menjaven amb Jesús li digué: «Feliç el qui s'asseurà a taula en el Regne de Déu!». Jesús li respongué: «Un home feia un gran banquet i va convidar-hi molta gent. A l'hora de l'àpat va enviar el seu servent a dir als convidats: 'Veniu, que ja tot és a punt'. Però tots, sense excepció, començaren d'excusar-se. El primer li digué: 'He comprat un camp i l'haig d'anar a veure. Et demano que m'excusis'. Un altre digué: 'He comprat cinc parelles de bous i ara me'n vaig a provar-los. Et demano que m'excusis'. Un altre digué: 'M'acabo de casar, i per això no puc venir'.

»El servent se'n tornà i ho va explicar tot al seu amo. Llavors l'amo, indignat, li va dir: 'Surt de pressa per les places i els carrers de la ciutat i fes venir pobres, invàlids, cecs i coixos'. Després el criat digué: 'Senyor, s'ha fet el que has manat i encara hi ha lloc'. L'amo va dir al servent: 'Surt pels camins i pels horts i insisteix que vingui gent fins que s'ompli la casa'. Us asseguro que cap dels qui estaven convidats no tastarà el meu banquet».

«Surt pels camins i pels horts i insisteix que vingui gent fins que s'ompli la casa»

Mn. Joan COSTA i Bou
(Barcelona, Espanya)

Avui, el Senyor ens ofereix una imatge de l'eternitat representada per un banquet. El banquet significa el lloc on la família i els amics es troben plegats, gaudint de la companyia, de la conversa i de l'amistat entorn de la mateixa taula. Aquesta imatge ens parla de la intimitat amb Déu trinitat i de la joia que trobarem en l'estança del cel. Tot ho ha fet per nosaltres i ens crida perquè «ja tot és a punt» (Lc 14,17). Ens vol amb Ell; vol a tots els homes i les dones del món al seu costat, a cada un de

nosaltres.

Cal, però, que vulguem anar-hi. I malgrat saber que és on millor s'està, perquè el cel és el nostre estatge etern, que excedeix totes les més nobles aspiracions humanes —«cap ull no ha vist mai, ni cap orella ha sentit, ni el cor de l'home somia allò que Déu té preparat per als qui l'estimen» (1Co 2,9) i, per tant, res no li és comparable—, tanmateix som capaços de rebutjar la invitació divina i perdre'ns eternament el millor oferiment que Déu podia fer-nos: participar de casa seva, de la seva taula, de la seva intimitat per sempre. Quina responsabilitat!

Som, dissortadament, capaços de canviar Déu per qualsevol cosa. Uns, com llegim en l'Evangeli d'avui, per un camp; uns altres, per uns bous. I tu i jo, per quina cosa som capaços de canviar aquell qui és el nostre Déu i la seva invitació? Hi ha qui per mandra, per deixadesa, per comoditat deixa de complir els seus deures d'amor vers Déu: ¿Tan poc val Déu, que el substituïm per qualsevol altra cosa? Que la nostra resposta a l'ofertament diví sigui sempre un sí, ple d'agraïment i d'admiració.